

Kund' de tilføle ej sjunga. Vår Himmelska
Ewiga Konung.

46. The uflaste foglar, hwart sprickande Grö
The sprittande Fiskar i Hafwen, the löpande diu-
ren på marken i Snö, The loswa til yttersta
dagen, Vår Himmelska Ewiga Konung.

47. Ja Summa alt hwad som har fått lif och
and, Som David han mände besanna, The
lidsa tingen alt hwad som har namn, Til
Skaparens lof sig upmana. Til ihenna sin
Himmelska Konung.

48. Loffsjungen nu HERren, o! menniskor här
Med'n blodet i hjertat kan röta, En klingande
floka i Himmelen är, Ther wi hoppas alla få
höra. Hos Himmelens Ewiga Konung.

49. Mig rockes jag hörer min Grälserman
Til bättring mig ropa och wänta, En skinnande
Krona i sin högra hand; Then han har mig
lofwat at skänka. Ach! hör mig, min Him-
melska Konung.

50. Jag slutar nu här min ensaldiga sång,
Med trogen önskan och Böner, At HERren
wälsignat the dötrarna mång, Same
Mödrar Fäder och Söner. Halleluja
Amen med glädje.

En

Andelig, och mycket estertänkelig

W i s a ,

Om werldenes onda wäsende uti
thessa sista dagar. Then thetta läs eller
sjunger, han märke noga, om icke altsammans
utas dageliga förfarenheten sannas, at all ting
liber at ändan. Therföre O! Menniska, up-
skjut intet med din bättring til Morgon-
dagen; Ty tu wet intet hwad i dag
med dig hända kan.

Ach! jammer och ångslan när jag 2
tänker på, Huru &c.

I ensaldighet Sammanstrefwen,
Af

Erte Kyckling på Oland och
Hultestad Socken;

Och efter tryckt Exemplar uplagd.

Gesle, tryckt hos E. P. Sundqvist 1802.

Exemplaret kostar 9. runst.

I.

Ach! jämmer och ångslan när jag tänker
på, Huru mycket the onda nu swär-
ma, Ehen ena then andra nu så bera
må, Men ingen wil sig nu förbärma, O GUD
Se til sådant elände!

2. Alt hwad som Jeronimus, talat och swärt,
At se skal för werldenes anda, Thet har nu
alt redan sin fullbordan nått, Och daglig för-
sarenhet hånder, O! GUD Se til sådant elände.

3. Gör sig ej så säker, O! Menniska får Du
ser nu mång tecken och under, i Lusten, på
Jorden i watten och währ, En förebild, at
åndan tilstundar, O! GUD ic.

4. At wara Gudfruktig nu hålles för blygd,
Af dem som i högden florera, Men ståtthet och
fräckhet nu hålles för dygd, som Satan sielf
mände plantera, O! GUD ic.

5. Nu mötes of daglig på gator och Torg,
Så mången ond tunga i Munnen; At hela
wårt Zion inweklas i sorg, Ehen uti mång tus-
send är sunnen, O! GUD, ic.

6. All kärlek all sänja All Børgerlig art,
är nu så aldeles förswunnen, Men falskhet och
afwund har fått bättre fart. Eho som wil låg-
gat på grunden, O! GUD ic.

7. All mildhet i landen samt barmhertig-
het Och kärlighet daglig förswinner, Men
falskhet och ränker nu har satt i bet, Thet
mån

mången ensaldig nu fränker! O! GUD Se
til sådant elände!

8. Belackarens tunga nu hålles så wård,
Som man wil af Himmelen tala, Men tala
the fromma, the räknas för flård, Och aftas
som stoftet i dalar, O! GUD ic.

9. At skämma bedraga och lyta en ann,
och hyckla med orden så många, thet brukas
nu daglig i Stad och på Land, Ej fruckta,
Hwart ut thet wil gånga, O! GUD ic.

10. Menniskan tilwäper nu dagelig i synd,
Samt onda och elaka seder, Thet til är bes-
lagligt at hon och är blind, I andakt, sin
GUD ej tilbeder, O! GUD ic.

11. Nu kan ingalunda en Christen knapt
tro; At tala et ord för sin nästa; En otrohet
winner, och iraköshet gror, Samt lögn och
flård utaf de mästa, O! GUD ic.

12. Ej kan någon neka med mindre är sant
At werlden är nu hwar dag wårre, Ehuru
wål Skriften och wår Predikant, Och daglig
på GUDs wägnar lär, O! GUD ic.

13. The minsta små barn som på Golswæt
går, The lærer nu först til at swärja, Så of-
was thet dagelig ja är, ifrån är, Och ingen
them thet ifrån afswärja, O! GUD ic.

14. Ach! Käre Förälbrar så far, såsom Mor,
Hålt Barnen ståds under aga; Lär dem först
betrakta det andra Budord; At icke samwetet
må gnaga, Så ser HERNen til vårt elände.

15. Låt Satan ej bädda sig et örnagätt, Låt
ibg.

Idgnen ej wara tin herre, Edt högfärd som
alltid thet onda förmått, Ej längre hos sig
wara wärre, O! GUD ic.

16. GUDs Ande sielf wisar i sanning förwist
Hwad högfärd har med sig at föra, The bloms
ter, onåde fördärf följer sist, Och Satan som
sig wil förgöra, O! GUD ic.

17. Wt se ju altid all frakande Djur, För-
minskas och dagelig förswinna, Ja Fiskar och
Foglar hwarill sin natur, Stor angslan at wi
thet förnimma, O! GUD ic.

18. Hwad män thet lär wara för orsak therill
Må synden Er thet icke wäller, Jo bättre
Gud, werlden nu bruka i will, Att sådant
thet goda förhåller, O! Gud ic.

19. Menniskan indriker ju synden, Att så
som Fisken inslukar rent watten, Ev knapt nå-
gon biuder them wärnlösom gå, Att hwila hos
sig öfwer natten, O! Gud ic.

20. The usle och arne som wandra om
bröd, The så nu alt thetta förnimma; Ev in-
gen beskådar och ser thetas nöd. Men hård
ord och snubber de finna, O! Gud ic.

21. Nu höres det ofta med angslan och
harm, Som ordspråket lyder tilförene, Att främ-
mande hundar och wärnlösa Barn The blifwa
nu altid utförde, O! Gud ic.

22. O! Lazari broder lät wara tin tröst, Som
Jacob Apostelen skrifwer, Rättsfärdig mans bön-
ner af hjerta och röst, Förmår alt hos Gud, som
thet gifwer, Wår Himmelsta Ewiga Krona.

23. Wi

23. Wi hafwe exempel af Elia from, Ed han
uppå berget sig wärnar, Ed jorden war torkad
och intet regn kom, I hela tre år och sex månars
Af Himmelens Ewiga Konung.

24. En Gudfruktig Judit hon bad Gud om
nåd, Ed Staden war stadder i wåde, Dock
fick hon af HEren et särdeles råd, Att striden
blef henne benådad, Af Himmelens ic.

25. En Moses bad HEren för Israels barn
The woro i trälldomens plågor, therför halp
han them ur Pharaos garn och Hafwet thet öp-
na sin wågor, Af Himmelens ic.

26. Anskönt the sig ofta mot HEren
förbröt; Dock Moses likwål för them beder,
Att kläder och föda them intet ther tröt; Och
Manna af Himmelen neder. Af thenna wår
Himmelsta Konung.

27. En David, Manasse, och Stephanus
from Samt Jonas och Daniel, Susanna.
The tre män som woro infästade i ugn, samt
Röfwaren på Korbens stamm: För thenna wår
Himmelsta Konung.

28. Ömheligit beskriwa med hjerta och hog
Then som utaf böner wälsignas, men wilt ru
betänka, så är thetta nog Fast flera exempel kan
finnas, Hos Himmelens Ewiga Konung.

29. Jag fruktar Gud bättre thet råttar ej
stort, Hwad Gud och hans ord of män låra;
Ev Satan och werlden the rafa nu fort, Och
söker of daglig beswara. Från Himmelens ic.

30. Jag undrar med flagan at Prästen nu
kan

Kan, sitt ämbete så daglig fullända, The skärpa
väl lagen i vårt Svea Land, Men så äro
the sig omvända. Til Himmels 2c.

31. Ero daglig försarenhet wisar försann,
Wid Kyrkor the andakt bör wara I stället för
böner ett hycklande fläm, Och flackar med kläd-
nader rara, För Himmels 2c.

32. Med sagra gestalter med skwallrande ro,
Med skrymtande hjerta och miner, Med syn-
diga tankar de låf hafwa tro, Men sinnen i
världsligt bekymmer, För Himmels 2c.

33. När läraren skärper Guds Lag som
han bör och säger oss syndare wägen, Kan hans
da åhöraren så säja tör; Nu är han til wrede
benågen Ach! se til vår Himmels 2c.

34. The se hwar på annan, och hafwa thet
lag, At ingen wil sanningen höra, the tänka så
lunda thet är intet jag Som sådan förmaning
tillhöra, Ach! se til vår Himmels 2c.

35. Si sådan är nu oss werldsens Maner
Och sådan Gudstjenst HERRen finner; The
fromma förminskas som dagelig sker; Men
werldsens ondskas nu vinner Ach! se til O! 2c.

36. Wil tu mig ej bättra o! Men ska i tid med'n
nådenes dör är uplåten, Så gif akt på wer-
sen som följer, här wid Tilönskas tu måste bli
håpen För Himmels Ewiga 2c.

37. När hafwet för själen är öpet gjorde
Och grafwen för kroppen allena, Då galler ej
långre at dölja så stort Ulfhjerta i Fårapåls
lena. Bewara oss O! Himmelske Konung.

38. O!

38. O! käraaste själar betänker all stund Na
medan er tid mände wara, At icke ert samwete
blir som en hund, Er gnager i yttersta fara. För
Himmels Ewiga Konung.

39. När lemmarna darra, och tungan blir
stum, När hörslan och synen falera, När döden
gräberar i kroppen en stund Och Själen förmår
icke mera. Til Himmels Ewiga 2c.

40. Hvad pris har vår Jesus för det han
så swårt, här frälst vår själ ifrån döden? Om
han intet finner vårt hjerta så hårdt Tilbedja sin
Gud uti nöden. Til Himmels Ewiga 2c.

41. At ropa til Gudi är nästan förlent, när
tu känner döden i sagnor, Om aldrig tillförene tu
fin Jesus fränt, Så lär ditt hjerta mig gnaga
För Himmels Ewiga Konung.

42. Så drög icke längre at bedja om nåd,
Med'n Nåden i tiden mån wara, Upstjut ej tin
bättring i tin öfwerdåd Ett kan ej mot tusende
swara För Himmels Ewiga 2c.

43. Ach! Himmels HERR se neder i vår
sorg Tu som öfwer Cherubim sitter, Tag an våra
böner, i tin höga borg, Tu som nedrigt ska-
da väl gitter. Vår Himmels 2c.

44. Vi kan ej begripa med hjerta och mun.
Guds ewiga grundlösa Nåde Som han oss be-
wisar, hwar dag och hwar stund, I döden
och lifwet han råder. Vår Himmels 2c.

45. Om Himmels Stjernor fått ånglas
Basun, Och alla grön Edf hade tunga, Och
gräset på marken fått stämning och mun, Så
fund!